

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Κείμενο

[Η μίμηση από τους μαθητές της τεχνοτροπίας ενός καλλιτέχνη]

Συχνά τίθεται το ερώτημα αν είναι χρήσιμο να διδάσκουμε σε έναν μαθητή να μιμείται την τεχνοτροπία ενός καλλιτέχνη. Το ερώτημα, λοιπόν, αυτό θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε τις μιμητικές τάσεις που αναπτύσσονται, όταν θέλουμε να δώσουμε στον μαθητή τη δυνατότητα να συμπεριφερθεί όπως ένας καλλιτέχνης. Βέβαια, η **αντιγραφή** υπήρξε ανέκαθεν μια μορφή άσκησης, με την οποία καταγίνονταν οι ίδιοι οι **καλλιτέχνες**. Με την αντιγραφή επιδίωκαν να επιτελέσουν πολλούς σκοπούς, όπως η γνωριμία με την πρακτική και με τη δεξιότητα των άλλων ή η αναφορά σε κάποιους καλλιτέχνες με κριτικό τρόπο. Όμως, ο καλλιτέχνης που αντιγράφει ξέρει ότι αντιγράφει και ξέρει από πού ξεκινά αλλά και ποιος είναι.

Αντίθετα, το παιδί, το οποίο αντιγράφει στην τάξη την **τεχνοτροπία** ενός καλλιτέχνη ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, από το οποίο ζητάμε να μπει στη λογική ενός άλλου και **να δανειστεί** τις δεξιότητές του, δεν είναι καλλιτέχνης. Δηλαδή δεν έχει απόσταση, δεν έχει άλλη **πρόθεση**, όταν αντιγράφει, από το να ανταποκριθεί με τον καλύτερο τρόπο στην άσκηση. Ακόμη, ας μην ξεχνάμε ότι βρισκόμαστε στο σχολείο και ο μαθητής θέλει να ακολουθήσει τις οδηγίες του διδάσκοντος, να απαντήσει σωστά στο πρόβλημα και, επίσης, προσπαθεί να ανταποκριθεί με επιτυχία στα κριτήρια που του θέτει. Άλλωστε, έτσι εξηγούνται και οι επιτυχημένες αντιγραφές που συναντάμε συχνά. Όμως, δικαίως θα αναρωτηθούμε αν συντελούν στην αγωγή του μαθητή. Υπό αυτήν την άποψη τούτο το είδος της άσκησης είναι για άλλη μια φορά φορέας προτυποποίησης.

Επομένως, μπορούμε να επεξεργαστούμε την έννοια της αντιγραφής μαζί με τους μαθητές. Αυτή τη φορά, όμως, θα πρέπει να δημιουργήσουμε για τον μαθητή τις συνθήκες μιας στοχαστικής απόστασης σε σχέση με αυτό που αντιγράφει. Ακόμη, θα πρέπει να του δώσουμε τη δυνατότητα να καταλάβει ποια είναι η σκοπιμότητα της αντιγραφής την οποία επιχειρεί. Στην περίπτωση αυτή η αντιγραφή προσλαμβάνει έναν διαφορετικό χαρακτήρα, αποτελεί δηλαδή το μέρος ενός προβλήματος. Προτείνεται ως μια στάση που μας επιτρέπει να κατανοήσουμε, έστω και αν το αντίγραφο είναι πάντα παραμόρφωση εκείνου που αντιγράφουμε, ότι η αντιγραφή μπορεί να γίνει, επίσης, και με μηχανικά μέσα, όπως είναι το φωτοαντίγραφο, αλλά ότι το αποτέλεσμα δε θα έχει

σε καμία περίπτωση την ίδια όψη. Έτσι, η πρακτική και ο στοχασμός, η πρακτική και η αισθητική θα συσχετιστούν, χωρίς, όμως, να συγχωνευτούν.

I. Αρντουέν (2000). *Η καλλιτεχνική αγωγή στο σχολείο*. Αθήνα: Εκδόσεις Νεφέλη, 166-167 (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A. (Μονάδες 20)

A1. Να αποδώσετε περιληπτικά το κείμενο (80 - 100 λέξεις).

(μονάδες 20)

B. (Μονάδες 15)

B1. Πρέπει, κατά τη συγγραφέα, να διδάσκονται οι μαθητές τη μίμηση της τεχνοτροπίας ενός καλλιτέχνη; Με ποια επιχειρήματα στηρίζει την άποψή της; (60 – 80 λέξεις).

(μονάδες 10)

B2.α. Να επισημάνετε δύο διαρθρωτικές λέξεις, με τις οποίες επιτυγχάνεται η συνοχή ανάμεσα στις περιόδους της πρώτης παραγράφου (Συχνά τίθεται... ποιος είναι) του κειμένου.

(μονάδες 2)

B2.β. Ποια σχέση συνοχής σηματοδοτεί η κάθε λέξη;

(μονάδες 3)

Γ. (Μονάδες 15)

Γ1. Να συντάξετε μία παράγραφο 50-60 λέξεων, χρησιμοποιώντας τις λέξεις του κειμένου με έντονη γραφή: **αντιγραφή, καλλιτέχνες, τεχνοτροπία, να δανειστεί, πρόθεση.**

(μονάδες 10)

Γ2. «Έτσι εξηγούνται και οι επιτυχημένες αντιγραφές που συναντάμε συχνά».

Γ2.α. Στην παραπάνω περίοδο να εντοπίσετε την αναφορική πρόταση.

(μονάδες 2)

Γ2.β. Να γράψετε αν είναι προσδιοριστική ή παραθετική/προσθετική και να αιτιολογήσετε την απάντησή σας.

(μονάδες 3)